

Č. 11 PROSINEC 2021 ROČNÍK 9

300. VÝROČÍ ÚMRTÍ KNÍŽETE ANTONA FLORIÁNA: DIPLOMATA A „OTCE“ LICHTENŠTEJNSKA

ING. PAVEL JUŘÍK

Princ Antonín Florián z Liechtensteinu (28. 5. 1656 Wilfersdorf – 11. 10. 1721 Vídeň) z Gundakarovy větve rodu, byl druhým žijícím synem ze sedmi potomků Hartmana z Liechtensteinu (1613-1686). Z otcova manželství se Sidonií Elisabeth zu Salm-Reifferscheidt se sice narodilo 21 dětí, ale z nich 14 zemřelo ještě v dětství!

V roce 1686 SE dědicem stal prvorozený syn Maxmilián (1641-1709). Z jeho sedmi potomků nezešel dědic a roku 1709 se hlavou Gundakarovy větve Liechtensteinů nečekaně stal Antonín Florián. Připomeňme, že hlavou hlavní Karlovy větve byl v této době kníže Jan Adam I. (1657-1712).

V roce 1679 se princ ve Vídni oženil s hraběnkou Eleonorou Barbarou z Thun-Hohensteinu (1661-1723). Narodilo se jim šest synů a pět dcer. Krátce po svatbě v roce 1681 Antonín Florián koupil za 270.000 zlatých panství Rumburk v severních Čechách.

Když v únoru 1689 zemřel papež Innocenc XI., císař Leopold I. poslal Antona Floriána jako svého mimořádného vyslance k volbě nového papeže. Papež Alexandr VIII. byl kompromisním kandidátem, který nebyl vyhraněným straníkem Francie a již v roce 1691 zemřel. Anton Florián se pak významně zasloužil o volbu císaři více nakloněného papeže Innocence XII. V roce 1697 Anton Florián získal za své diplomatické zásluhy řád Zlatého rouna.

Po návratu do Vídně císař Leopold I. jmenoval Antonína Floriána z Liechtensteinu hofmistrem a vychovatelem svého mladšího syna Karla (1685-1740), starší syn Josef I. se měl stát císařem. Když v listopadu 1701 zemřel dlouhodobě těžce nemocný španělský král Karel II. (1665-1700), rozpoutal se o jeho dědictví zápas (válka o dědictví španělské 1700-1713).

Arcivévoda Karel se přes Nizozemí a Anglii přeplavil do Španělska a v čele silné armády financované koalicí vstoupil na Pyrenejský poloostrov. Na této nebezpečné cestě ho doprovázel hofmistr Antonín Florián

Kníže Antonín Florián z Liechtensteina na rytině kolem roku 1700

z Liechtensteina. Karel Habsburský jako král Karel III. postupně získával jedno vítězství za druhým, zatímco císařské armády vedené maršálem Evženem Savojským vítězily ve španělských državách v Itálii (Milánsko ad.).

Antonín Florián prokázal své politické schopnosti a u španělského dvora dosáhl postavení prvního ministra. Byl králem Karlem III. jmenován španělským grandem I. třídy. Pobyt ve Španělsku byl však pro něj velmi nákladný, a proto opakovaně žádal císaře o své odvolání do Vídně. Jeho slabou stránkou byla povaha, jak uvádí pamětníci, zbytečně si dělal nepřátele svým arogantním chováním.

Když v roce 1711 náhle zemřel nový císař Josef I. a dosavadní španělský král Karel III. se vrátil do Vídně, kde usedl na osiřelý habsburský trůn jako císař Karel VI. Prince Antonína Floriána jmenoval členem státní rady a nejvyšším císařským hofmistrem, tedy „prvním

mužem“ na císařském dvoře ve Vídni. Císař mu byl vděčný za jeho mimořádnou pomoc a schopnosti.

Spojení rodových větví

Když v roce 1712 zemřel kníže Jan Adam I. (1662-1712) z Karlovy větve Liechtensteinů, odkázal většinu majetku svým pěti dcerám a přitom pominul oprávněného dědice, kterým podle rodinné smlouvy z roku 1608 byl princ Antonín Florián, jako nejstarší žijící muž Gundakarovy linie (neměli spolu dobré vztahy).

Anton Florián proto s dědici (včetně prince Josefa Václava z Liechtensteinu) vedl soudní spory, ale nakonec bylo dosaženo přijatelných dohod. Středočeská panství Kostelec nad černými lesy a Plaňany od svého strýce Marie Terezie vévodkyně Savojská odkoupila za 300.000 zlatých. Protože ani ona neměla mužského dědice, Gundakarova větev její rozsáhlý majetek nakonec roku 1772 zdělila.

Dne 12. března 1718 kníže uzavřel smlouvu se svým synovcem princem Josefem Václavem, se kterým směnili chudá ale strategicky významná panství Schellenberg a hrabství Vaduz, za výnosné severočeské panství Rumburk, které dříve koupil. Navíc se téhož roku synovec oženil s Antonínovou devatenáctiletou ovdovělou dcerou Annou Marií z Thunu-Hohensteinu.

Kníže dal opravit řadu zámků a vídeňské paláce, ale investoval i do větších projektů. V Lednici dal vysázet novou čtyřřadou alej v parku a vybudovat největší oranžerii v celé habsburské říši. Podél staré cesty z Valtic do Lednice dal v letech 1715–1717 vysadit 2.201 stromů (lípy, jírovce, topoly a javory). Nové aleje lemovaly i cesty z Valtic do Ladné, Břeclavi, Lanžhotu, Katzelsdorfu a k valtické bažantnici, protínaly hvozdy Bořího lesa a zdůrazňovaly valtickou rezidenci jako centrum.

Valtický zámek byl radikálně přestavěn architektem Antonem Johannem Ospelem (1677-1756). Jako nejvyšší císařský podkoní Antonín Florián dal z reprezentačních důvodů přestavět zimní jízďárnu (1713-1715) a po ní španělskou konírnu a kočárovny. Protější trakt budov byl přestavěn pro správu panství a na vinné sklepy. V roce 1715 bylo strženo poslední patro zámku a bylo vystavěno moderněji a do zámku byl zaveden nový vodovod. Vstup do zámku byl koncipován jako „triumfální cesta“ vedoucí příčně od monumentální brány na náměstí. Nádherné portály v jsou dílem knížecího sochaře Franze Bienera (1682-1742). Prakticky tak známe zámek Valtice dnes.

Připomeňme, že dominantu Moravského Krumlova – kapli sv. Floriána - kníže vybudoval v letech 1695 až 1697 nedaleko prudkého srázu nad městem. Podle legendy jako poděkování za záchranu svého života, když se jeho splašený kůň zastavil těsně před srázem.

Kníže Antonín Florián z Liechtensteinu na dobovém portrétu LIECHTENSTEIN. Princely Collections

Kníže Anton Florián hovořil německy, latinsky a španělsky a zajímal se o literaturu a vědy. Dokumenty potvrzují např. jeho kontakty s filozofem a vzdělcem Gottfriedem Wilhelmem Leibnizem. Měl také vlastního astrologa, kterým byl v letech 1699-1703 Matteo Gentili a v roce 1712 astrolog Giovanni Benedetto z Utrechtu.

Kolona kočárů císařského vyslance po audienci u papeže Innocence XII. odjíždí 27. prosince 1691 od Quirinského paláce v Římě

Eleonora Barbara rozená hraběnka z Thun-Hohensteinu manželka knížete Antona Floriána
LIECHTENSTEIN. Princely Collections

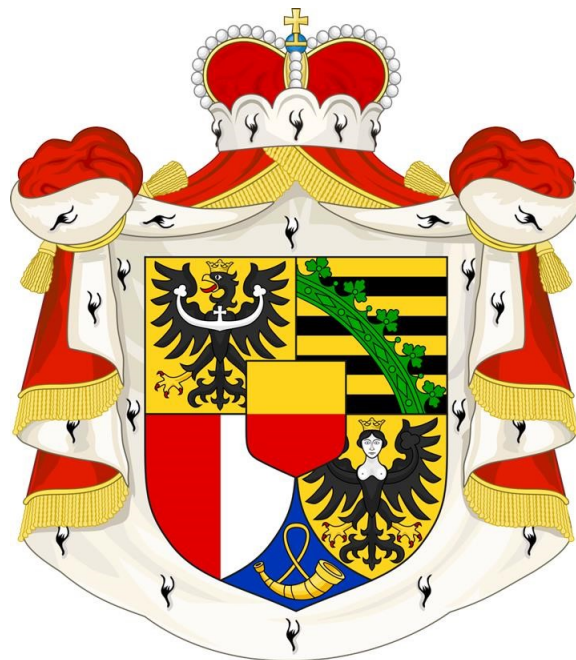
Titul říšského knížete

Pro knížete Antonína Floriána bylo nejcennější získání dvou vzdálených nezávislých území Svaté říše římské – panství Schellenberg a hrabství Vaduz. Ty již v letech 1698 a 1712 koupil kníže Jan Adam II. (1662-1712) s cílem z nich vytvořit skutečné říšské knížectví, čehož se mu nepodařilo dosáhnout, vzhledem k jeho náhlému úmrtí. Antonín na něj navázal a roku 1713 mu císař dal právo zasedat mezi knížaty na říšském sněmu, ale jen pro svou osobu. Když v roce 1718 získal Vaduz a Schellenberg, císař Karel VI. vyhověl jeho žádosti a z obou panství vytvořil fideikomis.

Navíc privilegiem z 23. ledna 1719 obě území spojil, povýšil je na skutečné říšské knížectví a dal mu název „Fürstentum Liechtenstein“, přenesením z titulárního knížectví, které vzniklo již roku 1633 spojením Moravského Krumlova a Uherského Ostrohu. Císař také potvrdil všechna privilegia a diplomy, které rodu udělili jeho předchůdci a udělil dědičný říšský knížecí titul všem jeho členům.

Zajímavostí je, že Lichtenštejnsko vzniklo jako 354. a poslední nezávislé území Svaté říše římské. Jako jediné z nich existuje dodnes pod svým původním názvem, v původních hranicích a státním uspořádání (dědičná monarchie).

Antonín Florián kníže z Liechtensteinu zemřel 11. října 1721 ve Vídni. Jeho dědicem se stal princ Josef Johann Adam (1690-1732), jediný z jeho šesti synů, který se dožil dospělosti a přežil svého otce. Ale již jeho synem Janem Nepomukem (1724-1748) jeho větev vymřela a hlavou rodu se stal kníže a polní maršál Josef Václav z Liechtensteinu (1696-1772). Protože ani jeho synové se nedožili dospělosti, dalším dědicem se stal jeho synovec princ František Josef I. (1726-1781), jehož potomky rod Liechtensteinů trvá dodnes.

Erb Gundakarovy větve Liechtensteinů je od roku 1719 státním znakem Lichtenštejnska

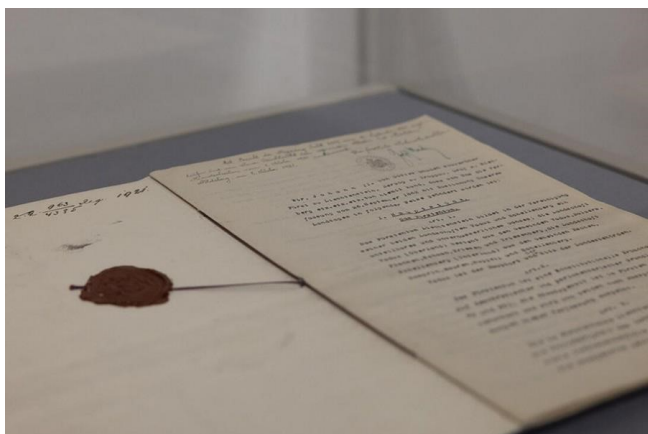

Boční křídla na prvním nádvoří valtického zámku dal kníže Anton Florián vybudovat pro dvorské úředníky v době, kdy byl nejvyšším hofmistrem císaře. Postavit dal také monumentální bránu z náměstí.

100. VÝROČÍ MODERNÍ ÚSTAVY LICHTENŠTEJNSKA

Dne 5. října 2021 si Lichtenštejnsko připomnělo sté výročí schválení své Ústavy. Nová Ústava nahradila konstituční listinu z roku 1862 (první ústava pochází z roku 1848). Ústava z roku 1921 v sobě jedinečně spojila prvky parlamentní demokracie, dědičné monarchie s panovníkem nadaným aktivními právy a funkcemi a s rozsáhlými právy voličů v oblasti přímé demokracie.

K poslední významné úpravě lichtenštejnské Ústavy došlo v roce 2003 na základě referenda. Kromě toho byla provedena řada dílčích úprav např. roku 1984 bylo rozšířeno volební právo i na ženy. Ústavní reformu (více pravomocí pro vládnoucího knížete) navrhl v roce 2003 kníže Hans-Adam II. a podpořilo ji 64,3 procent voličů, při vysoké volební účasti 87,7 procent.

Originál ústavní listiny z roku 1921

Ptali jste se:

Od jakého roku je Lichtenštejnsko nezávislým státem? - Od 12. července 1806.

Lichtenštejnské knížectví patří mezi nejstarší nepřetržitě existující státy světa (nejstarší je Anglie - od roku 1066). Knížectví vzniklo roku 1719 jako poslední nezávislé území *Svaté říše římské*. Po jejím rozpadu v roce 1806 a vzniku *Rýnského spolku*, se knížectví stalo 12. července jeho členem, jako nezávislý stát.

Suverenitu Lichtenštejnska uznal roku 1815 i Vídeňský kongres, knížectví se pak stalo jako nezávislý stát členem *Německého spolku* (do roku 1866). V roce 1868 kníže Jan II. zrušil armádu, neutralitu země pak respektovaly všechny státy i za obou světových válek.

Do roku 1918 bylo knížectví v případě potřeby zastupováno v zahraničí Rakousko-Uherskem, poté Švýcarskem. Od roku 1918 má v zahraničí i vlastní diplomatické mise. Lichtenštejnsko je od roku 1990 členem OSN, jako suverénní stát je rovněž členem desítek mezinárodních organizací (např. OBSE, WTO, EEA).

ODEŠLA KNĚŽNA MARIE Z LIECHTENSTEINU

V sobotu 21. srpna 2021 ve věku 81 let zemřela její jasnost kněžna Marie Aglaë z Liechtensteinu, manželka vládnoucího lichtenštejnského knížete Hanse-Adama II. Narodila se v paláci Kinských na Staroměstském náměstí v Praze 14. dubna 1940, jako čtvrté ze sedmi dětí hraběte Ferdinanda Kinského ze Vchynic a Tetova a hraběnky Henrietty von Ledebur-Wicheln. Do května 1945 žila se svými rodiči na zámku v Horažďovicích, poté její rodina odešla do Německa.

Hraběnka Marie Kinská vystudovala reklamní grafiku na Mnichovské univerzitě. V roce 1967 se Marie Aglaë provdala za dědičného prince Hanse Adama II. z Liechtensteinu, který se ujal vlády v roce 1984 jako regent a roku 1989 jako vládnoucí kníže. Kněžna přivedla na svět čtyři děti: syny Aloise, Maximiliana a Constantina a dceru Tatjanu.

Po tři desetiletí stála kněžna Marie v čele Lichtenštejnského Červeného kříže a po celý život byla známá svou prací také v oblasti sociální péče a charity nebo kultury.

Kněžna Marie zemřela po krátké vážné nemoci na klinice ve švýcarském Grabsu v sobotu 21. srpna. Odešla „pokojně a s velkou důvěrou v boha“ v kruhu své rodiny. Poslední rozloučení s kněžnou Marií se konalo v sobotu 28. srpna v chrámu sv. Florina ve Vaduzu.

ALOIS II. Z LIECHTENSTEINA: 225. VÝROČÍ NAROZENÍ

Dne 25. května 2021 jsme si připomněli 225. výročí narození knížete Aloise I. z Liechtensteinu, pokračovatele budování Lednicko-valtického areálu. Kníže Alois II. Josef (25. 5. 1796 Vídeň – 12. 11. 1858 Lednice) byl nejstarším synem polního maršála knížete Jana I. z

Kníže Alois II. z Liechtensteinu

LIECHTENSTEIN. Princely Collections

Liechtensteinu. Získal vynikající vzdělání, které uplatnil při správě a modernizaci svěřeného majetku

V roce 1831 se princ oženil s Františkou rozenou hraběnkou Kinskou, se kterou měl osm dcer a dva syny - prince Jana II. (1840-1929) a prince Františka I. (1853-1938). Oba synové se významně zapsali do dějin.

V roce 1837 byl kníže Alois II. vyslán na diplomatickou misi do Anglie, při příležitosti korunovace královny Viktorie, podobně jako hrabě František Arnošt Harrach nebo kníže Jan Adolf II. ze Schwarzenbergu. Zde se seznámil s anglickou politikou, hospodářstvím a architekturou. – Toto vše ovlivnilo (podobně jako u Schwarzenbergů a Harrachů) jeho další plány při rozvoji panství a přestavbách některých zámků.

V roce 1836 se stal hlavou rodu. Dne 1. srpna 1842 uzavřeli panující kníže lichtenštejnského domu a jeho sedm tzv. agnátů (pokrevní příbuzní v mužské linii) novou rodinnou smlouvu.

Novogotickou přestavbu zámku Lednice provedl kníže Alois II. v letech 1845-1858

Technickým divem se stal moderní 92 metrů dlouhý skleník u lednického zámku

V roce 1852 knížectví uzavřelo celní dohodu s Rakouskem, která umožnila rozvoj zdejšího textilního průmyslu. Kníže Alois II. Josef byl ve své době známým hospodářským reformátorem. Věnoval se správě panství, velmi se zajímal o zemědělství a zasloužil se o vybudování první zemědělské školy v habsburské monarchii. V letech 1849-1858 předsedal *Vídeňské zemědělské společnosti*.

V letech 1836-1847 dal ve stylu druhého rokoka přestavět barokní vídeňský majorátní palác a pod vlivem staveb anglické šlechty a královského zámku Windsor se rozhodl v letech 1845-1858 novogoticky přestavět zámek Lednice do podoby, kterou známe dnes.

V roce 1857 dal kníže vybudovat školu a kostel v Adamově pro dělníky místních lichtenštejnských železáren (pro kostel v Rakousku koupil mimořádně cenný *Světelský oltář*) a mohli bychom vyjmenovat řadu dalších jeho staveb. Kníže zemřel 12. listopadu 1858 na milovaném zámku Lednice. Jeho dědicem se stal syn Jan II. (1840—1927) zvaný „Dobrý“.

DVĚ VÝROČÍ KNÍŽECÍCH LESNÍKŮ

Lesníci a hajní Liechtensteinů se významně zasloužili nejen o ochranu knížecích lesů a zvěře, ale také o vznik prvních lesnických zákonů a učebnic a o celkový rozvoj lesnické vědy a školství. V této tradici pokračují Liechtensteinové dodnes např. prostřednictvím své rakouské firmy LIECO, která je jedním z největších producentů sazenic stromů v Evropě.

Letos v březnu jsme si připomněli výročí dvou knížecích lesníků: **215. výročí** úmrtí **Václava Eliáše Lenharta** a **145. výročí** narození Ing. **Viléma Rosenfelda**.

Václav Eliáš Lenhart (1744–1806) se narodil jako syn lichtenštejnského myslivce Josefa Lenharta v Bošovicích u Slavkova. V letech 1762–1764 byl myslivcem mládencem v Dyjákovicích na panství Liechtensteinů v Moravském Krumlově. Od roku 1764 byl Lenhart osobním myslivcem knížete Emanuela Josefa z Liechtensteinu a později i jeho syna Františka Josefa I.

V roce 1775 byl vyslán do Čech na lichtenštejnské panství Rumburk, kde byl 12 let nadlesním ve Studánce. V roce 1788 byl při reorganizaci lesní služby jmenován přednostou lesního úřadu a inspekčním úředníkem se sídlem v Černém Kostelci a v roce 1790 byl jmenován knížecím lesmistrem. Zodpovídal za lesy na panstvích Černý Kostelec, Rataje nad Sázavou, Radim, Kounice, Škvorec, Uhříněves, Roztoky a Rumburk.

V Čechách se setkal se se zanedbanými lesy, s holinami a ředinami, i se špatnou odbornou úrovní lesníků. Málomocný z nich uměl dobře německy, aby se mohl seznámit s novými poznatky vznikající lesnické vědy. Na pomoc jim proto v roce 1793 vydal vlastním nákladem dvojjazyčnou česko-německou příručku *„Zkušené naučení k velmi potřebnému již za našich časů osetí lesův, ku kterémuž ještě jiná velmi užitečná naučení o povinnostech myslivce lesův dle zkušenosti dokonale hledícího přidána jsou“*.

V celkem 72 otázkách a odpovědích v knize dává stručné a výstižné instrukce, jak zakládat, pěstovat a těžit les, aby byla zachována trvalá produkce stavebního a otopového dřeva. V lesnictví, které plánuje svou práci na tři generace, totiž nestačí jen poznatky soudobé vědy, ale je nutné i jejich potvrzení dlouholetou praxí (zkušeností). Na základě jeho příkazu z roku 1802 byly všechny liechtensteinské lesy zaměřeny a zmapovány. Poté pro ně byly sestaveny moderní hospodářské plány.

V roce 1958 byl V. E. Lenhartovi delegáty sjezdu československých lesníků vztyčen ve voděradských lesích u Jevan pamětní kámen.

Budova bývalého nadlesního úřadu v Kostelci nad černými lesy stojí přímo naproti zámku, o který se dnes vzorně stará Školní lesní podnik - vysokoškolský lesní statek České zemědělské univerzity v Praze. Její Fakulta lesnická a dřevařská pokračuje v tradici lesníků Liechtensteinů, podobně jako Mendelova univerzita v Brně.

Ing. Vilém Rosenfeld (1876 - 1955) pocházel z židovské rodiny, jeho otec Max Rosenfeld byl významným chemikem a pedagogem. Vilém Rosenfeld rád a dobře kreslil, stejně jako jeho bratr profesor Ota Rosenfeld, který byl matematikem.

Vilém Rosenfeld pracoval v lesní správě na řadě panství. Nejdelší část jeho kariéry je však spojena s Beskydami, kde se stal známým důraznou obranou zbytků pralesů před těžbou velkými lesními společnostmi. Obhajoval vysazování smrků, ale byl proti přeměně původních lesů na smrkové, což byl v jeho době již dlouhodobý trend. Analyzoval příčiny lesních kalamit. Z jeho vědeckých prací připomeňme např. *Sněhový polom v Beskydech* (1924) a *Cesty a cíle výchovy, těžby a využití dřeva* (1932).

Jako jeden z prvních odborníků se věnoval problematice monokultur smrkových lesů. Zastával názor, že dlouhodobá přeměna přirozených lesů na stejnorodé a stejnověké monokultury není trvale možná. Z hospodářských důvodů ale hledal přijatelnou míru pěstování smrkových lesů. Od roku 1923 pracoval ve Frýdku jako lesní taxátor. O dva roky později se stal správcem převzatých lichtenštejnských lesů (první pozemková reforma) na severu Moravy v Hanušovicích, Rudě nad Moravou a také v Lanškrouně. Velmi populární doma i v zahraničí (Německo, Polsko, Japonsko) se stala tzv. *Rosenfeldova vyvětovací pilka Beskyd*. V posledních letech svého života se věnoval studiu dějin beskydských lesů

HISTORICKÁ MEDAILE UNIVERZITY KARLOVY JE OCENĚNÍM KNÍŽETE HANSE-ADAMA II. A JEHO RODU

Dne 26. dubna t. r. Kolegium rektora Univerzity Karlovy přijalo návrh Historického spolku Liechtenstein a udělilo **Historickou medaili Univerzity Karlovy** vládnoucímu lichtenštejnskému knížeti Hansi-Adamu II. za: „zásluhy jeho rodu o rozvoj Moravy, Slezska a Čech a za jeho osobní příspěví k podpoře vědy, školství, ochrany přírody, přímé demokracie, sociálních a zdravotních projektů v současném světě“.

Z důvodu pandemie koronaviru neproběhl slavnostní ceremoniál v Magna Aula Univerzity Karlovy v Praze, ale medaili oceněnému 2. listopadu předal rektor univerzity prof. Tomáš Zima na hradě Vaduz.

„Ocenění, které jsem dnes od představitelů Univerzity Karlovy převzal, vnímám jako gesto našeho vzájemného porozumění,“ řekl kníže Hans Adam II. „jednak jako projev pochopení pro to, že naše rodina vždy chápala Moravu, Slezsko a Čechy jako svůj domov a podle toho o tyto regiony vždy pečovala: s náležitou pečlivostí, trvale udržitelným způsobem a při respektování krajiny, přírody a lidí. A za druhé také jako pochopení toho, že úspěšná budoucnost není možná bez vzdělání, vědy, umění a spolupráce. A já bych chtěl pražské univerzitě poděkovat nejen za medaili, ale i za toto porozumění.“

Rektor Univerzity Karlovy prof. Tomáš Zima předává Historickou medaili univerzity knížeti Hansi-Adamovi II. na hradě Vaduz

Rektor Univerzity Karlovy prof. Tomáš Zima k předání ocenění řekl: „Naše univerzita, uděluje historické medaile významným osobnostem. Jde o vhodnou a vzácnou příležitost, při které je možné poděkovat knížeti J. J. Hans-Adamovi II. i jeho předkům za kulturní odkaz, který zanechali v českých zemích a i za jejich současné projekty ve světě. Bylo mi ctí a potěšením se s ním dnes setkat a medaili mu osobně předat.“

LORETÁNSKÉ SLAVNOSTI V RUMBURKU

Ve dnech 10. a 11. září se v Rumburku konaly Loretské slavnosti. Letos si město připomnělo 340. výročí koupě města a panství knížetem Antonem Floriánem z Liechtensteinu. Ten zde také v letech 1704-1709 vybudoval jednu z nejužších kopií loretánské kaple v Evropě. Loretánská kaple Panny Marie je nejvýznamnější památkou města Rumburku. Je to nejseverněji vybudovaná loretánská kaple nejen v českých zemích, ale v celé Evropě. V posledních letech byla kaple opravena.

Na závěr programu se v sousedícím kapucínském kostele konala zádušní mše za rod Liechtensteinů.

SOUD ŠKODÍ VŠEM, VŽDY JSME PREFEROVALI DOHODU

Dne 14. června regionální DENÍK otiskl rozhovor s tiskovým mluvčím Nadace knížete z Liechtensteinu Michalem Růžičkou, který se týkal probíhajících soudních sporů s českým státem. Z textu vybíráme:

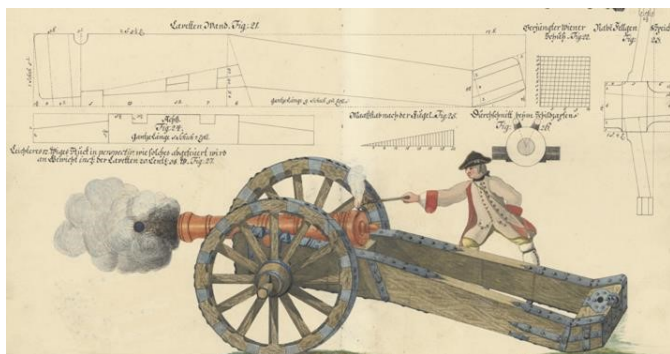
Český soud od Lichtenštejnů „důkazy přijme, uzná, že se Lichtenštejnům stala křivda, ale kvůli hranici roku 1948 rozhodne proti nim anebo třetí – uzná, že zabavení majetku hlavně neutrálního státu bez administrativního rozhodnutí a bez kompenzace může být problematické z hlediska mezinárodního práva, ale tady jsme v Česku a mezinárodní právo není předmětem našeho zájmu. Rozhodně veškerý materiál sesbíraný u českých soudů může být zajímavý pro soudy mezinárodní. Český stát prostřednictvím svých advokátů tvrdí, že důkazy před rokem 1948 nemůže zkoumat, ale rád si pomáhá totalitním závěrečným rozsudkem komunistického soudu proti Lichtenštejnům z roku 1951.“ - Celý rozhovor naleznete zde: https://www.hs-liechtenstein.cz/denik_lichtenstajnov_e_k_predani_majetku__002_.pdf

KNIHA O DĚLOSTŘELECKÉ REFORMĚ MARŠÁLA LIECHTENSTEINA A HISTORII DĚLOSTŘELECTVA

Vůbec poprvé předkládá nová kniha Ing. Pavla Juříka „**Královna bitev – vznik moderního dělostřelectva a české země**“ čtenáři jím nedávno objevené informace o významné reformě rakouského dělostřelectva, která se z podstatné části uskutečnila na území jižních Čech v letech 1744–1753. Nové dělostřelectvo se od roku 1756 zasloužilo o mnoho porážek pruské armády, včetně vítězství v bitvě u Kolína 18. června 1757, a pomohlo tak zachránit územní integritu českého státu a celé monarchie.

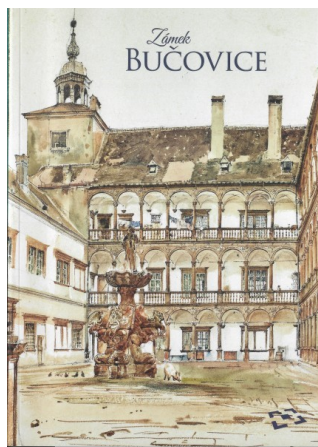

Reformu řídil polní maršál Josef Václav z Liechtensteina (1696-1772), zkušený vojevůdce a diplomat. Jím zavedenou novou výzbroj a taktiku postupně převzaly všechny evropské armády a setkáváme se s ní dodnes. Čtenář se v knize seznámí i s historií dělostřelectva od jeho počátků až do současnosti, na které se podílela řada českých dělostřelců a techniků. Knihu vydalo nakladatelství Universum a doplňuje ji na 330 barevných ilustrací. - **Kniha vychází k 250. výročí úmrtí maršála, které si připomeneme 10. února 2022.**

Jeden z mnoha dobových plánů a nákresů objevených autorem knihy v *Kriegsarchiv* ve Vídni

KNIHY NPÚ: ZÁMEK BUČOVICE, ROK OSVÍCENSKÉ ŠLECHTY

Knižní edice NPÚ se rozrostla o dvě publikace, které se týkají rodu Liechtensteinů. Kniha „**Bučovice**“ Michala Konečného a Zdeňky Míchalové na 192 stranách seznamují s historií, interiéry a exteriéry bučovického zámku, který byl v letech 1597-1945 majetkem rodu Liechtensteinů.

Národní památkový ústav připravil na rok 2021 program „**Rok osvícenské šlechty**“. V jeho rámci návštěvníky hradů a zámků a zájemce o historii seznámil s pěti desítkami osobností z české a moravské šlechty, které se zasloužily o osvícenství v našich zemích. Nejedná se jen o muže (politiky, vojáky ad.), ale i o ženy. Mezi nimi nalezneme i tři muže a dvě ženy z rodu knížat z Liechtensteinu. To nejzajímavější přináší na 287 stranách kniha Ivo Cermana a Michala Konečného „**Tváře osvícenství**“. Obě publikace lze zakoupit na e-shopu www.npu.cz a na vybraných památkách.

VÝSTAVA NA ZÁMKU KUNÍN

Zámek Kunín koupil kníže Anton Florián z Liechtensteinu a jeho rod ho vlastnil v letech 1708-1757. Nyní se Liechtensteinové na kunínský zámek vrací díky výstavě „**Pevně a jasně – Lichtenštejnové ve službách monarchie**“ prezentující na čtyři desítky vojenských uniforem ("Pevně a jasně" je heslem knížecího rodu). Výstava je otevřena od 21. listopadu t. r. a v příštím roce bude k vidění i na dalších zámcích, které dříve rodu Liechtensteinů patřily. Je to další příspěvek k poznání jeho pravdivé a úplné historie a odkazu.